

la mort del comte Arnau

Meritxell Lafuente

La mort del comte Arnau

Surts de la feina. La claredat, estrident, obsessiva, exagerada, t'obliga a tancar els ulls; el sol escalfa les llambordes del carrer Ballesteries i tu, mentrestant, camines arrossegant els peus i la vista per la vorera. Quan acabes el teu torn tens el costum de tornar-te'n a casa sense ni tan sols plantejar-t'ho, per inèrcia, però avui no saps què fer. Jugues amb els dibuixos que fan les juntes del carrer mentre et dirigeixes a Sant Fèlix, i un cop allà, t'enfiles per la pujada que porta a la catedral mentre recordes que, tot i que no has dinat, no tens gana.

Tu, Arnau, ets un home sense voluntat, sense desitjos ni somnis, que et mous sense estímuls, que t'has descuidat de posar els accents a la teva vida per acabar perdent-te enmig de sons inconnexos i frases

Meritxell Lafuente és nascuda a la Cellera de Ter l'agost del 1989. Estudia quart de filologia catalana a la Universitat de Girona i llegeix compulsivament.

inacabades. Estàs segur que no pots fer el que vols; de fet, no has dedicat ni un segon a intentar esbrinar-ho, i això et tortura.

Un reflex d'home? Els reflexos tenen llum, però tu ets gris, d'una densitat opaca.

De sobte, et recordes dels jardins on anaves a beure quan la teva memòria encara era curta i l'esperança infinita; allà on la teva imaginació podia deixar-se anar i on cada paraula pronunciada esdevenia un somni, una infinitat de possibilitats.

Però, de mica en mica, tu, l'anodí personatge, has anat perdent les ganes de tot, fins i tot les ganes de tenir ganes, i ara, mentre trepitges les muralles que rodegen la ciutat, i mentre amb la mà solques el mur que t'acompanya, ni tan sols recordes què volies ser.

Segurament volies ser feliç. Feliç com el primer comte Arnau, que viu i es satisfà, que és vital, lleuger i sorollós, que no troba impediment encara que n'hi hagi, perquè en el seu cap no hi ha lloc per a les desil·lusions. Un home que no arrossegaria l'ànima ni deixaria que les arestes esmolades la hi esquincessin: un home que no és com tu, Arnau.

Però a tu tant t'és. Baixes pel Call i, ara sí, sents una buidor a l'estómac, els sentits se t'ennuolen i tot perd nitidesa; creus que és de no menjar, però el cap se t'omple de sons, de músiques, de timbals d'orgia que et recorden el que ja saps i no vols escoltar: que no has estat roure, ni penya, ni mar esvalotat, que no has estat home sobre-home, perquè

no n'has tingut la voluntat. Una onada de vergonya t'escalfa les galtes. I, immediatament, com aquell que té un mal pensament, sacseges el cap per esbravar aquest martelleig: ja ets davant del teu piset. T'afanyes a posar la clau al minúscul pany que t'obre la porta i et retorna a la teva monòtona i sòlida petitesa. Ara et sents segur; aquí, les veus de la terra no hi tenen cabuda; aquí, les veus de la terra es fonen.

Et tapes les orelles. No vols escoltar les veus, no vols, ni tan sols, recordar-les. Vius –o hauria de dir *mors*– convençut que t'han pres la vida, i no t'adones que, cada cop que t'oblides de recordar que ets viu, lentament, és ella, erma i muda, qui regalima a través dels porus de la teva pell lànguïda i encara tèbia.

Pau Cañiguer Batlló té 21 anys, és fill de Torroella de Montgrí i ha crescut a la població de Llagostera, situada a l'extrem sud del Gironès. Se sap de memòria algun fragment de March, Shakespeare i Dant.

Paparazzi

«Jo sóc sols dels meus braços i els meus passos», es repetia el comte quan va arribar a Girona, un temps després de l'afer amb l'Adalaisa. Era un matí rúfol, i els núvols mal desfets li recordaven la frondosa cabellera de la monja. Després d'una aventura com aquella sempre feia el mateix: gaudia rememorant la història amb qualsevol objecte que trobava. Un pujol es convertia en pit i un pont en entrecuix. S'ensonyava en el seu pensament, convençut que era l'univers qui disposava la poesia del seu viure.

El cert és que no havia estat mai a Girona. De lluny semblava una fortificació de somni. Ciutat de roca lliça, alta, impecable. L'havia atret. De prop era un casalot abandonat. Carrers buits travessats només pel

xiulet del vent. La pedra, perfecta a la distància, se li apareixia ara gastada, plena d'esquerdes. Creuà el pont i a l'última passa un tremolor desconegut se li enfilà per les puntes dels peus i s'apoderà d'ell fins a desfer-li el fantasieig.

De cop i volta, el comte es sentí estranyament marejat. Ho atribuï a la incandescència crònica del seu cavall de flames. Fermà l'animal a un costat del pont i s'encaminà pels carrerons estrets dels volts de la catedral. Abans, però, l'encontre amb la lleona. Lluny de caure en el reclam amorós que aquesta li feia amb el cul, sentí un segon calfred, premonitori. No volgué encarrar-s'hi físicament (por al ridícul) i continuà, apresat per la mirada de l'estàtua que li recorria l'esquena.